

[Gert Petersen.]

vil dog minde om, at under sidste krig var det ikke sådan, at befolkningen passivt så til, hvad der skete, da kom det til en modstandskamp mod en besættelsesmagt. Men det var en modstandskamp, som opstod spontant, som efterhånden samordnedes af modstandsgrupper, og som egentlig nok tilføjede besættelsesmagten langt mere skade, end et egentligt militært forsvar af Danmark ville have været i stand til.

Hr. Knud Østergaard havde et par bemærkninger, som jeg vil kommentere. For det første at SF har holdt sig passiv i forhold til det forligsarbejde, som er gjort mellem de 4 gamle partier. Ja, vi mener ikke, at det har megen zweek at diskutere antallet af flyvemaskiner og at diskutere spørgsmålet, om vi skal have 8.000 eller 9.000 mand i dækningsstyrken og den slags mærkværdigheder på baggrund af det, jeg har sagt her om hele den internationale militære situation, den moderne teknik og Danmarks beliggenhed. Hele situationen forekommer os som sagt temmelig verdensfjerne, og vi ville naturligvis ikke selv gå ind i denne verdensfjerne diskussion.

Så sagde hr. Knud Østergaard også, at der er behov for en folkelig opslutning bag forsvaret, og han appellerede, så vidt jeg kunne forstå, meget stærkt til socialdemokratiet om nu at sørge for denne folkelige opslutning. Jeg skal se helt bort fra den afmagts erkendelse med hensyn til det konservative folkepartis muligheder, som lå i den appel, men jeg vil blot sige, at jeg tror heller ikke, at socialdemokratiet råder over nogen mirakelkur i den henseende.

Sagen er jo den, at den skepsis, som er opstået blandt unge mennesker, og som jo især giver sig udtryk i det stigende antal af militærnægtere — det beskæftigede vi os også med under første behandling — skyldes den erkendelse, som jeg har talt om her, og som jeg efterlyser hos de gamle partier, den erkendelse, at Danmark under de moderne vilkår ikke lader sig forsvare militært.

Hr. Knud Østergaard sagde også, at de

unge mennesker ingen blødsøden holdning har, og det var en bemærkning, hr. Knud Østergaard rettede til forsvarsministeren. Jeg mener nu ikke, forsvarsministeren har udtalt sig derom, hvorimod jeg har bemærket, at en fremtrædende officer er kommet med udtalelser i retning af, at de unge mennesker var blødsødne. Men det er da rart at høre, at man herindefra tilbageviser slige udtalelser fra officerskredse. Men hr. Knud Østergaard sagde videre: de unge mennesker spørger sig selv om retfærdighed, effektivitet og mening med træningen. Og se, det kan jeg fuldkommen skrive under på, her er et punkt, hvor hr. Knud Østergaard og jeg er ganske enige.

Men jeg vil så blot føje til, at de unge mennesker meget, meget ofte, også efter at de har været soldater, de af dem, som vælger den militære tjeneste, kommer til det resultat, at der var ingen mening med den træning, at det er et spil, en leg, kan man godt sige, for at opretholde et symbol, som ikke har anden praktisk betydning, end at man spilder en masse penge ved det. Men man spilder også arbejdskraft; hvis jeg ikke vurderer det meget forkert ud fra de bilag, som er med i papirerne her, betyder det beslaglæggelse af ca. 40.000 arbejdsdygtige mænds indsats årlig. Man spilder arbejdskraft, og man er sikker på én ting, hvis det virkelig skulle komme til en konflikt, hvis det skulle gå galt, nemlig at Danmark er helt sikker på ødelæggelse. Og man er i en alliance, man baserer sin forsvarspolitik på en alliance med en af de to store supermagter, og det vil igen sige en af de to store imperialistiske magter, som udfører en række brutale handlinger over for andre nationer.

Ja, af alle disse grunde kan vi naturligvis ikke medvirke. Jeg vil slet ikke påstå, at Danmark med dette forsvarsforlig nu bliver en oprustet stat, der strutter af bajonetter, det vil jeg naturligvis ikke, men vi anser det alligevel for at være en flugt fra fornuften, man her kaster sig ud i, og tilmed en efter omstændighederne forholdsvis kostbar flugt.